

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 125.500 van 19 november 2003
in de zaak A. 118.333/VII-26.093**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 10 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het arrest nr. 104.983 van 20 maart 2002 houdende verwerping van de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 3 februari 2002 en verklaarde zich op 26 februari 2002 vluchteling.

1.2. Op 5 maart 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 maart 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een staatsburger van Moldavië, verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u politiek actief was in Moldavië. In 1998 werd u lid van de politieke partij "Nieuwe Moldavische Nationale partij". In april 2000 richtte u samen met uw vriendin, XXX een firma op. In mei of juni 2000 werden jullie papieren herhaaldelijk en gedetailleerd bestudeerd door allerlei overheidsinstanties. In augustus 2000 werd u benaderd door twee onbekende mannen. Ze zetten u onder druk, dreigden dat ze zouden zorgen dat u problemen kreeg op uw werk en eisten dat u een schuldbekentenis zou ondertekenen dat u 20.000 \$ schuldig was aan een firma van hen. U weet nu dat één van hen Varvariuk was, een medewerker van het politiecommissariaat van de wijk

Centrum van Chisinau. U schreef hierover een klacht naar het Comité voor de Strijd tegen Corruptie en Georganiseerde Misdaad. Toen u eind september 2000 terug thuis kwam uit Boekarest vertelde T. u dat er een onbekende man bij haar geweest was om te zeggen dat u de kwestie van het geld niet mocht vergeten. Later kon u de man identificeren als Anatol Kopechanu die op hetzelfde politiecommissariaat werkte als Varvariuk. U vernam van het Comité voor de Strijd tegen Corruptie en Georganiseerde Misdaad dat er geen resultaat te verwachten viel betreffende uw klacht. U kreeg dreigtelefoontjes waarin men zei dat u uw klacht bij de procureur van de wijk Chucana moest intrekken. In februari 2000 ging u naar Boekarest. Later heeft u vernomen dat Varvariuk, kolonel Gaïna en nog een derde persoon in die maand op zoek waren naar u in Boekarest. Op 27 februari 2001 werd T. opgewacht door kolonel Gaïna van het centrale apparaat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Varvariuk. T. werd meegenomen naar het politie(bureau) van de Centrumwijk en daar werd ze onder druk gezet om te vertellen waar u was. Ze wilde niets zeggen. 's Nachts werd ze vrijgelaten en de volgende dag moest ze terugkeren. De volgende dag ging ze terug naar het politiebureau. Ze werd opgesloten in een cel en geslagen. Toen ze weer thuis was stuurde men u een convocatie die de politie aan T. had gegeven. Op 2 maart 2001 ging u naar de politie. Daar zei Varvariuk en nog een andere persoon tegen u dat u de klachten moest intrekken en dat u de schuldbekentenis voor die 20.000 \$ moest ondertekenen. U bleef echter weigeren. Na ongeveer een uur werd u vrijgelaten. Toen u voor de derde keer werd opgeroepen, zei men dat men een officieel onderzoek tegen u wilde beginnen. Het was een volledig kunstmatige aanklacht volgens dewelke u medeplichtig was aan een diefstal. U moest nog verschillende keren terugkeren tot ergens in juni of juli 2000. Toen stuurde u uw advocaat naar de politie. Daar zei men tegen hem dat de zaak gesloten was wegens gebrek aan daadwerkelijk misdrijf. U schreef een aanklacht naar de procureur van Buicani in verband met de illegale arrestatie van T.. U schreef ook klachten over het gedrag van de politie naar de procureur van de wijk Centrum, naar de procureur-generaal en naar de MVD. Er werd niets ondernomen omdat de procureur-generaal alles tegenhield. In augustus 2001 werd u door Varvariuk en nog twee anderen meegenomen naar een bos. Daar sloegen ze u. Ze zeiden dat u moest ophouden met klagen. Op een dag in oktober 2001 zag u de twee mannen die toen bij Varvariuk geweest waren, zitten in een auto toen u thuis kwam. U vertrok naar uw tante in het dorpje Trebuzheny nadat u een brief voor T. had geschreven waarin stond dat ze het land moest verlaten. U verliet op 26 januari 2002 Moldavië. Op 26 februari 2002 vroeg u de status van vluchteling aan. U bent niet in het bezit van documenten.

Aangezien uw motieven voor het vertrek uit Moldavië reeds duidelijk zijn in het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken acht ik het niet meer nodig om u te verhoren in het kader van uw dringend beroep.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u in het begin van uw feitenrelaas tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u overtuigd bent dat er een band bestaat tussen uw politieke activiteiten en de problemen die u had met verschillende mensen uit het overheidsapparaat waarvoor u vertrokken bent (DVZ, vraag 42, p. 12). U heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken echter nooit meer verwezen naar uw politieke activiteiten wanneer u al uw problemen uit de doeken deed ondanks het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid en gedetailleerd feitenrelaas heeft kunnen vertellen bestaande uit drie en half pagina's en dat vier en half uur duurde (DVZ, vraag 42, p. 12-17). Bovendien heeft uw vriendin, A. T., tijdens de verhoren van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste en tweede asielaanvraag ook nooit iets vermeld over uw politieke activiteiten of dat uw politieke activiteiten aan de basis liggen van uw problemen (DVZ, 5 november 2001 en 5 februari 2002).

Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vriendin, A. T.. Zo verklaarde uw vriendin tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag dat er in september 2000 drie onbekende mannen voor de deur stonden die naar u vroegen en die 20.000 \$ eisten en dat ze u dit vertelde toen u begin oktober 2000 terugkwam van Roemenië (DVZ, 5 november 2001, vraag 42, p.12). U beweerde echter tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat toen u eind september 2000 thuiskwam van Boekarest uw vriendin u vertelde dat er een onbekende bij haar was geweest die gezegd had dat u de kwestie van het geld niet mocht vergeten (DVZ,

vraag 42, p. 13). Verder beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriendin op 28 februari 2001 werd geslagen in het politiebureau, dat ze daardoor zwaar gekwetst was en dat ze op 1 maart 2001 naar een gerechtelijk medisch expert ging die voor haar een medisch attest schreef (DVZ, vraag 42, p.14). Uw vriendin vertelde echter tijdens het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag niets over deze slagen en verwondingen (DVZ, 5 november 2001, vraag 42) en uw vriendin antwoordde bovendien negatief op vraag 45 "Aanslag op de lichamelijke integriteit?" van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. Vervolgens verklaarde u tijdens het verhoor van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in augustus 2001 zwaar werd geslagen (DVZ, vraag 42, p. 15). Uw vriendin heeft echter tijdens haar eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit vermeld dat u ooit geslagen werd (DVZ, 5 november 2001).

Door bovenstaande beweringen kan geen geloof meer gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Gezien het voorafgaande kan in hoofde van u geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden."

Dit is de bestreden beslissing;

1.4. Op 19 april 2002 heeft verzoeker zich een tweede maal vluchteling verklaard. Op 6 mei 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van die vluchtelingenverklaring. Deze beslissing werd aangevochten voor de Raad van State in de zaak nr. A.121.962/VII- 26.790.

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat dit middel opkomt tegen dit onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gezegd dat verzoeker niet in het bezit is van documenten; dat hij ook stelt dat, hoewel hij de nodige tijd had gevraagd om bijkomende documenten te kunnen recupereren, hem geen uitstel werd gegund;

Overwegende dat het middel niet opkomt tegen het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de asielaanvraag bedrieglijk was omdat er diverse tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen hetgeen verzoeker heeft verklaard en hetgeen werd verklaard door zijn partner; dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren; dat het middel niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 51/4, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en

de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955; dat verzoeker stelt dat, hoewel hij de bijstand had gevraagd van een tolk, de ambtenaar die het interview afnam zelf de verklaringen heeft vertaald, zonder dat hij een diploma van tolk kan voorleggen en zonder zelfs aan te tonen dat hij de Russische taal beheerst en dat daardoor een foutieve verklaring werd opgetekend, als zou verzoeker niet gehuwd zijn met T. A.; dat verzoeker eveneens stelt dat het niet opgaat dat een ambtenaar tegelijk als ondervrager en vertaler optreedt;

Overwegende dat verzoeker niet op overtuigende wijze aantoonde dat de ondervragende ambtenaar onvoldoende de Russische taal zou machtig zijn geweest, de verklaringen slecht zou hebben vertaald of een persoonlijk belang zou hebben gehad bij de zaak; dat de verklaringen, na voorlezing in het Russisch, door verzoeker zonder opmerking werden ondertekend; dat ook in de brief van de Moldavische advocaat waarvan verzoeker gewag maakt, ook wordt gezegd dat hij de “dichte vriend” is van T. A.; dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers belangen werden geschaad door een beweerd verkeerde vertaling; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat, daargelaten of het beroep tegen de thans bestreden beslissing, gelet op de tweede vluchtelingenverklaring en de beslissing daarover, nog een voorwerp heeft, verzoeker geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.